

som den Gang lød til dem, der maatte gaa til Grunde, hvis de ikke kunde klare sig, til de Arbejdere, der maatte give Afkald paa ordentlige Lønninger og ordentlig Arbejdstid, hvis de vilde have Arbejde. Ja, jeg husker særdeles vel al den Tale, som lød overfor Industrien og dens Arbejdere. Men den lød ikke fra Socialdemokratiet, det ærede Medlem Hr. Drachmann kan med Hensyn til positiv Støtte til Industrien adskillig bedre regne med Socialdemokratiet end med noget andet Parti i denne Sal. Men et andet Spørgsmaal, som det er værd at overveje — det indrømmer jeg —, er det selvfølgelig, om der er den megen Grund til denne Velvillie overfor Industriene, naar de møder under et Førerskab som det, det ærede Medlem Hr. Drachmann præsterer, hvilket Førerskab jo viste, at det ikke saa meget drejede sig om Realiteterne for Industriene som om at faa et passende politisk Støtte for det konservative Folkeparti. Jeg indrømmer, at saadanne Overvejelser jo kan være meget forstaaelige, ogsaa naar man tænker paa, hvorledes det gaar i Tider, hvor der ingen Nød er paa Færde. I Tider, hvor der ingen Nød er paa Færde, kender de storindustrielle Virksomheder virkelig heller ikke ret meget til Samfundet, Penge, der tjenes paa de Arbejdere og Teknikere, der beskæftiges i gode Tider, fordeles til dem, der ingen Indsats yder i Arbejdet, og naar saa Pengene er uddelt i Stedet for at være opsamlet til Imødegaaelse af daarlige Tider, møder man med Kravet om, at nu skal vi andre bære Byrderne ved en Fordyrelse af Varerne for Befolkningen. Og saa møder Venstre og siger: Ja, skal der hjælpes, maa Arbejdernes Løn nedsættes. Det er den eneste Hjælp, Venstre kender. Vi skal fordyre Varerne uden at have Adgang til nogen Kontrol med, at det virkelig bliver til Industriens, Arbejdernes og Befolkningens Gavn og ikke til Gavn alene for nogle enkelte Aktionærer. Jeg siger, at saadanne Overvejelser er det i og for sig naturligt ogsaa at tage op, naar man fra konservativ Side manifesterer Industriens Krav, saaledes som det ærede Medlem Hr. Drachmann gjorde det.

Overfor det Middel, som er foreslaaet anvendt for at tilvejebringe de nødvendige Midler til disse Hjælpeforanstaltninger, var de ærede Medlemmer de Herrer Slebsager og Drachmann enige, saaledes som jeg ventede det, i alt Fald enige om at stille sig afvisende til noget saa frygteligt som at lægge en lille Kriseafgift paa dem, der er saa heldige at have Formuer paa over 50 000 Kr.'s Størrelse — og Begrundelsen

var saa munter, som man vel kunde vente det: Denne Kriseafgift vil medføre Kapitalmangel. Nej, der bliver ikke 1 Kr.'s mindre Kapital i det danske Samfund, fordi denne Kriseafgift gennemføres, denne Kriseafgift medfører ikke, at der bliver en Skilling mindre at virke med. Der er nogle, som i Øjeblikket har 1 Mill. Kr. at virke med, og som skal afgive det i Lovforslaget fastsatte Beløb, saaledes at andre faar dette Beløb at virke med, men Beløbet bliver her i Landet, bliver i Produktionen, i Omsætningen, der bliver ikke en Skilling mindre til Fremme af Omsætning og Produktion ved dette Lovforslags Gennemførelse. Men, siger man videre, det er ikke blot dette, men Forslaget vil ogsaa være en Hindring for Kapitaldannelse, og det er formodentlig ud fra den saa ofte fremsatte Teori, at Folk taber Lysten til at arbejde, naar der bliver paalagt en saadan Skat, Millionærerne kunde jo gerne blive saa kede af denne Skat, at de ikke vilde opsamle mere Kapital. Ja, Herregud, hvis de virkelig skulde vælge den Udvej, maatte vi finde os deri og se, om vi alligevel ikke kunde klare os, Pengene bliver forhaabentlig i Samfundet alligevel. Selv om de gik ud og soldede dem op i Løbet af nogle Dage, vilde det, hvor beklageligt det end kunde være, dog være til at overleve. Denne Talen om, at $\frac{1}{2}$ eller 1 pCt.'s Afgift paa Formuer af den Størrelse, her er Tale om, skulde berøve Folk Lysten til at opsamle Formuer, synes jeg hører hjemme i den Fantasiverden, hvor det ærede Medlem Hr. Drachmann ogsaa paa anden Maade beandt sig. Der er dog sket ganske anderledes store Ting i det danske Samfund, uden at Sparsommeligheden er gaaet fløjten. Tænk blot paa, hvad der i disse Aar er tabt i danske Banker. Professor Axel Nielsen har netop i disse Dage gjort det op i „Jyllandsposten“; 900 Mill. Kr. opgør han Tabet til i danske Banker ved den daarlige Administration eller ved den Svindel, som har trivedes, og som har formøblet 900 Mill. Kr. af Befolkningens Sparemidler, og desuagtet har den Sparevillien i Behold. Kom saa ikke og bild mig ind, at de 23 $\frac{1}{2}$ Mill. Kr. skulde berøve Folk den sidste Rest af Villie til at spare. Der spares jo helt pænt op her i Samfundet. Se paa Statistikken. Af Formuer paa over 6 000 Kr. er der alligevel en samlet Masse paa 10 Milliarder Kr. her i vort Land fordelt paa 279 000 Personer; jeg tror nok, de 6—7 Milliarder er sparet op alene af 42 000 Personer, medens 237 000 Personer altsaa tilsammen maa dele de andre 3—4 Milliarder.

Det er jo alligevel ganske opmuntrende